

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžf/14/2015
Identifikačné číslo spisu:	1013201326
Dátum vydania rozhodnutia:	05.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1013201326.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu: DYNERGO s.r.o., IČO: 35 784 245, so sídlom 038 41 Trebostovo 64, zast.: JUDr. Eugenom Kostovčíkom, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie Gelnická č. 33, 040 16 Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná č. 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v daňovom konaní, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10. septembra 2014 č. k. 2S 175/2013-34, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10. septembra 2014 č. k. 2S 175/2013-34 **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný je povinný do 30 dní od doručenia rozsudku zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu náhradu trov odvolacieho konania z titulu právneho zastúpenia vo výške 177,86 €.

Odôvodnenie

I.

Konanie na finančnom orgáne

1. Rozhodnutím č. 1100302/1/130140/2013/5248 z 26.03.2013 (ďalej tiež na účely rozsudku „napadnuté rozhodnutie“ - č. l. 10) žalovaný ako odvolací finančný orgán konajúci v zmysle § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „Daňový poriadok“) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Bratislava (ďalej na účely rozsudku len „správca dane“). č. 9102309/5/22952/2013 z 18.01.2013 (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňové rozhodnutie“ - č. l. 7).

Podľa § 74 ods. 4 Daňového poriadku v znení relevantnom pre prejednávajú vec odvolací orgán napadnuté rozhodnutie v odôvodnených prípadoch zmení alebo zruší, inak napadnuté rozhodnutie potvrdí. Odvolací orgán rozhodnutie zruší a vec vráti na ďalšie konanie a rozhodnutie, ak sú na to dôvody. Ak odvolací orgán rozhodnutie zruší a vráti vec na ďalšie konanie a rozhodnutie, správca dane

alebo orgán, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, je viazaný právnym názorom odvolacieho orgánu.

2. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím bol podľa § 79 ods. 3 Daňového poriadku žalobcovi priznaný úrok zo sumy daňového preplatku vo výške 13.247,69 € na dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2001 vo vyčíslenej výške 25,34 € na tom skutkovom základe, že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 126/2008-122 zo dňa 13.10.2011 (právoplatný 22.12.2011) bolo zrušené rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím správcu dane vo veci vyrubeného rozdielu dane na dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2001 a vec bola vrátená žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Na tomto základe žalobca podal dňa 11.04.2012 žiadosť o vrátenie daňového preplatku v hore uvedenej výške 13.247,69 € (zaplatený vyrubený rozdiel dane, ktorý bol následne predmetným rozsudkom krajského súdu zrušený) z dôvodu, že neexistuje žiadny právny titul na zadržiavanie tejto sumy.

Podľa § 79 ods. 3 Daňového poriadku v citovanom znení platí, že ak správca dane vráti daňový preplatok po lehote ustanovenej v odseku 2, je povinný v lehote do 15 dní od vrátenia daňového preplatku rozhodnúť o priznaní úroku zo sumy daňového preplatku, ak jeho výška presiahne sumu tri eurá. Pri výpočte úroku sa použije trojnásobok základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky platnej v posledný deň lehoty, v ktorej mala byť suma daňového preplatku podľa tohto zákona vrátená; ak trojnásobok základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky nedosiahne 10%, pri výpočte úroku sa namiesto trojnásobku základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky použije ročná úroková sadzba 10%. Úrok sa priznáva za každý deň omeškania. Správca dane tento úrok zaplatí do 15 dní od doručenia rozhodnutia o priznaní úroku. Ak správca dane eviduje voči daňovému subjektu daňový nedoplatok, použije tento úrok alebo jeho časť v lehote na jeho zaplatenie podľa § 55 ods. 6 a 7. Rovnako správca dane zaplatí daňovému subjektu úrok aj v prípadoch oneskoreného vrátenia nadmerného odpočtu a spotrebnej dane, na ktorú bolo uplatnené jej vrátenie, ak sa nadmerný odpočet a spotrebná daň nepoužijú podľa § 55 ods. 6 a 7.

3. Ďalej z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalovaný sa s dôvodmi následne podaného administratívneho odvolania nestotožnil, lebo poukazujúc na ustanovenie § 2 písm. d) Daňového poriadku vymedzil požadovanú platbu ako daňový preplatok, t. j. ako sumu platby, ktorá prevyšuje splatnú daň.

S odkazom na ustanovenie § 165 ods. 7 Daňového poriadku žalovaný vyslovil právny názor, že ak by sa sankčný úrok upravený v ustanoveniach § 35b ods. 5 až 7 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 511/1992 Zb.“) nepovažoval za úrok z omeškania podľa § 156 Daňového poriadku, potom by to v tomto zákone muselo byť výslovne uvedené.

Podľa § 165 ods. 7 Daňového poriadku v citovanom znení platí, že sankčný úrok podľa doterajších predpisov sa považuje za úrok z omeškania podľa tohto zákona.

4. Následne žalovaný konštatoval, že nakoľko požadovaná suma 13 247,69 € spĺňala definíciu preplatku v zmysle § 2 písm. d) Daňového poriadku, tak správca dane postupoval v súlade s § 79 ods. 2 Daňového poriadku a predmetnú úhradu vrátil žalobcovi dňa 18.05.2012.

Nakoľko však správca dane nedodrжал lehotu na vrátenie preplatku a oneskoril sa o 7 dní, keďže preplatok vrátil žalobcovi dňa 18.05.2012, tak správne priznal úrok v sume 25,34 €.

5. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu žalovaný uviedol, že v Daňovom poriadku, v porovnaní so zák. č. 511/1992 Zb. chýba definícia pojmu sankčný úrok za neoprávnene zadržiavané peňažné prostriedky. Do účinnosti Daňového poriadku nebolo začaté daňové konanie vo veci neoprávnene zadržiavaných peňažných prostriedkov v zmysle zák. č. 511/1992 Zb., tzn. podľa názoru žalovaného nie je možné aplikovať ustanovenia o priznaní sankčného úroku za neoprávnene zadržiavané peňažné prostriedky v zmysle § 35b zák. č. 511/1992 Zb. v nadväznosti na § 165 ods. 2 o prechodných ustanoveniach Daňového poriadku tak, ako to požaduje právny zástupca žalobca v podanom odvolaní.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

A)

7. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu na Krajský súd v Bratislave žalobu z 11. júla 2013.

8. Krajský súd v Bratislave ako prvostupňový súd preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že tak napadnuté ako aj prvostupňové rozhodnutie vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci a preto ich podľa § 250j ods. 2 písm. d) O.s.p. zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

9. Následne krajský súd s poukazom na ustanovenie § 79 ods. 2, 3 Daňového poriadku, § 165 ods. 1, 2 a 7, § 35b ods. 6, 7 zák. č. 511/1992 Zb. čiastočne súhlasil s názorom žalovaného, že v Daňovom poriadku v porovnaní so zák. č. 511/1992 Zb. chýba definícia pojmu sankčný úrok za neoprávnene zadržávané peňažné prostriedky a samotné ustanovenie § 79 ods. 3 Daňového poriadku určuje správcovi dane inú povinnosť.

Tiež súhlasil s tým, že do účinnosti Daňového poriadku nebolo začaté daňové konanie vo veci neoprávnene zadržávaných peňažných prostriedkov v zmysle predchádzajúceho zák. č. 511/1992 Zb. a preto by striktnie teoreticky nebolo možné aplikovať ustanovenia o priznaní sankčného úroku z neoprávnene zadržávaných peňažných prostriedkov v zmysle jeho ustanovenia § 35b v nadväznosti na § 165 ods. 2 Daňového poriadku.

10. Avšak krajský súd zdôraznil, že žalobca správne poukázal na dôvodovú správu k § 165 Daňového poriadku, v ktorej sa uvádza, že sa navrhuje ponechať sankčný systém zavedený zákonom č. 609/2003 Z. z. od 01.01.2004. S tým súvisí právny názor vyslovený krajským súdom, že ak by sa sankčný úrok upravený v § 35b ods. 5 až 7 zák. č. 511/1992 Zb. nepovažoval za úrok z omeškania podľa § 156 Daňového poriadku, muselo by to byť v daňovom poriadku výslovne uvedené.

Tú skutočnosť, že do účinnosti Daňového poriadku nebolo začaté daňové konanie vo veci neoprávnene zadržávaných peňažných prostriedkov, krajský súd vyhodnotil, že nemôže ísť na ťarchu žalobcu. Navyše zák. č. 511/1992 Zb. neobsahoval osobitné ustanovenia o začatí daňového konania v uvedenej veci.

11. Tiež krajský súd odmietol názor žalovaného, že za neoprávnene zadržávanie peňažných prostriedkov nemožno považovať zaplatenú daň na základe právoplatného a vykonateľného platobného výmeru v období od zaplatenia dane do zrušenia platobného výmeru súdom, nakoľko podstatné pre prejednávajúcu vec je to, že uvedený platobný výmer bol ako nezákonný zrušený a peňažné prostriedky zaplatené na tomto základe treba považovať za neoprávnene zadržávané peňažné prostriedky.

S prihliadnutím na § 165 ods. 1 Daňového [krajský súd asi nesprávne uviedol slovo „verejného“ - poznámka odvolacieho súdu] poriadku krajský súd vyslovil záver, že zachované zostávajú aj práva vyplývajúce pre žalobcu a povinnosti vyplývajúce pre správcu dane z rozhodnutí zrušených po 01.01.2012 a z vrátenia zaplatenej dane alebo priznania nadmerného odpočtu. Aj s prihliadnutím na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, na ktorú žalobca poukazoval, krajský súd dôvodil, že účelom daňového poriadku nebolo vylúčiť sankčný úrok zavedený zákonom č. 609/2003 Z. z., ale tento naopak ponechať ako súčasť existujúcich daňových vzťahov daňového subjektu a štátu vo forme úroku z omeškania podľa Daňového poriadku.

12. Po vykonaní právne - teoretického exkurzu krajský súd záverom zdôraznil, že vždy je nevyhnutné vychádzať z individuálnych, teda na konkrétnych skutkových zisteniach založených rozmeroch každej súdom prejednávanej veci.

III.

Odvolanie žalovaného/stanoviská

A)

13. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 31.10.2014 (č. l. 39) proti napadnutému rozsudku krajského súdu žalovaný ako odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 O.s.p. uviedol to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205ods. 2 písm. f/ O.s.p.).

14. Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky sumarizuje odvoláciu argumentáciu žalovaného:

- zotrval na správnosti postupu správcu dane v súlade s § 79 ods. 2 Daňového poriadku,
- právnym dôvodom na priznanie úroku bolo nedodržanie lehoty správcom dane na vrátenie preplatku, kedy sa tento oneskoril o 7 dní,
- ustanovenia v prijatom Daňovom poriadku nekopírujú sankčný úrok definovaný v § 35b ods. 6 zák. č. 511/1992 Zb.,
- zákonodarca v daňovom poriadku neuvažoval o možnosti sankčne postihovať vzniknutý rozdiel medzi zaplatenou daňou alebo zaplateným rozdielom dane na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia správcu dane alebo odvolacieho orgánu a daňou alebo rozdielom dane zníženým novým rozhodnutím, ktorý by kvalifikoval ako neoprávnene zadržované peňažné prostriedky daňového subjektu,
- tento názor podporuje aj samotný žalobca v bode 26. žaloby, že hoc v dôvodovej správe k § 165 Daňového poriadku je explicitne vyjadrený verejný záujem ponechať sankčný systém, v skutočnosti sa zásadne mení režim právnych vzťahov tým, že odníma právo daňových subjektov na sankčný úrok,
- ak právoplatné a vykonateľné rozhodnutie správcu dane zaniklo, vzniká právna situácia, v ktorej zaplatená daň už nemá svoj právny základ v platnom platobnom výmere, a preto zaplatená daň sa stala daňovým preplatkom.

15. Záverom žalovaný navrhol zrušiť rozsudok krajského súdu tak, že potvrdil správnosť napadnutého rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutia.

B)

16. Z vyjadrenia žalobcu z 23.01.2015 (č. l. 45) zaslaného prostredníctvom jeho právneho zástupcu vyplýva, že mu nie je zrejmé, kedy sa žalovaný vyjadruje k meritórnym úvahám krajského súdu a kedy v podstate opakuje argumentáciu uvedenú v jeho daňovom spise.

Ďalej v bodoch 2 až 10 žalobca opätovne polemizuje s odvolacou argumentáciou žalovaného o právnej nemožnosti aplikovať na prejednávajúcu vec úrokov úpravu platnú v doterajšom právnom predpise.

17. Najmä v bode 10. svojho vyjadrenia žalobca uviedol bez bližšej podpory v právnych predpisoch ním citovaných právnych systémov OECD a EÚ nasledujúce argumenty:

„Vo všeobecnej časti dôvodovej správy k tomuto zákonu sa okrem iného uvádza, že jednotlivými novelami dochádza postupne k zrovnoprávňovaniu práv a povinností medzi daňovým subjektom a správcom dane tak, aby sa dosiahol aj v tejto oblasti porovnateľný stav ako v krajinách OECD a EÚ. Ďalej sa uvádza, že vzhľadom na prístupový proces SR do EÚ predpokladaná novela zákona je v súlade s právnymi predpismi EÚ. Ak podľa žalovaného sankčný úrok upravený v ustanovení § 35b ods. 5 až ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb. sa napriek ustanoveniu § 165 ods. 1 a 7 Daňového poriadku nepovažuje za úrok z omeškania podľa Daňového poriadku, potom takýto postup by bol nielen v rozpore so stavom porovnateľným v krajinách OECD a EÚ ale aj v rozpore s predpismi EÚ.“

18. Ďalej nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že podľa žalobcu Daňový poriadok sankčný systém, zavedený zákonom od roku 2004 zásadne mení a odníma právo daňových subjektov na sankčný úrok uvedený v § 35b ods. 5 až 7 č. 511/1992 Zb., čo tiež označil za vytrhnutie z kontextu.

Následne predniesol niektoré úvahy na tému nepravnej retroaktivity.

19. Záverom žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu potvrdil s uložením povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia vo vyčíslenej sume 177,86 €.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

21. Najvyšší súd sa sčasti stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise. Na druhej strane podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je právna otázka, či v prejednávanej veci je právne nemožné aplikovať na sporné úroky úpravu platnú v doterajšom právnom predpise. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

22. V súvislosti s hore položenou otázkou Najvyšší súd vopred avizuje, že po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných, resp. doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody) najmä vo vzťahu k hore vymedzenej právnej otázke.

23. Najvyšší súd z rozsudku krajského súdu zistil, že konajúci krajský súd sa v svojom odôvodnení zaoberal interpretáciou základných podmienok vyžadovaných právnym predpisom na aplikáciu inštitútu sankčného úroku v právne - časovom režime upraveného Daňovým poriadkom. Zákonodarca pripustil prostredníctvom prechodného ustanovenia § 165 ods. 7 Daňového poriadku, že napriek zrušeniu zák. č. 511/1992 Zb. ku dňu 01. január 2012 prostredníctvom § 167 Daňového poriadku sa sankčný úrok podľa zrušeného zákona (t. j. doterajšieho predpisu) považuje za úrok z omeškania podľa Daňového poriadku.

24. Týmto legislatívnym opatrením zákonodarca bez bližšieho objasnenia v dôvodovej správe k návrhu zákona vytvoril legislatívnu fikciu, že režim sankčných úrokov nebol striktné ukončený k uvedenému dátumu 01. januára 2012, ale v opodstatnených dôvodoch zachoval, nakoľko úlohou sankčných úrokov, ako to aj ich názov napovedá, bolo sankcionovať (trestať), poprípade reparovať škodu spôsobenú správcom dane alebo daňovým subjektom za porušenie povinností im vyplývajúcich z daňovo-právneho vzťahu.

Tým aj zákonodarca eliminoval hrozbu pravej retroaktivity v tom, aby účinnosť Daňového poriadku nezačala pre režim sankčných úrokov skôr ako je jeho platnosť. Takýto postup zákonodarcu ústava Slovenskej republiky umožňuje iba v prospech (in favorem) subjektívnych práv jednotlivca (viď výslovne upravená retroaktivita v čl. 50 ods. 6 ústavy pri trestaní páchatel'a). V tejto súvislosti Najvyšší súd dáva do pozornosti aj právne názory Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovené

prostredníctvom rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 238/04 nasledovne:

Vznik právnych vzťahov existujúcich pred nadobudnutím účinnosti novej právnej normy, resp. právne nároky, ktoré z týchto vzťahov vznikli, sa riadia zrušenou normou (dôsledkom opačnej interpretácie stretu právnych noriem by bola pravá retroaktivita). Aplikuje sa tu princíp ochrany právnych vzťahov, ktoré vznikli v minulosti.

25. Ďalej pre prejednávajúcu vec je nepochybne významné to, že režim sankčných úrokov sa v zmysle pôvodného ustanovenia § 35b zák. č. 511/1992 Zb. viaže na vymedzenie obdobia neoprávnene zadržovaných peňažných prostriedkov správcu dane. Uvedená viazanosť sa právne prejavuje tým, že spochybnenie daňovej povinnosti prostriedkami súdnej alebo inej právnej ochrany „ex offio“ spôsobom aktivizuje beh tohto obdobia až do okamihu, keď právoplatné súdne rozhodnutie nevysloví opak.

V prejednávanej veci zo zisteného skutkového stavu pre Najvyšší súd vyplýva, že žalobca zaplatil dňa 26.06.2008 na základe právoplatného rozhodnutia Daňového úradu Bratislava II. dodatočne vyrubenú daň z príjmov v sume 399.100,- Sk. Toto rozhodnutie však bolo spolu s rozhodnutím vtedajšieho Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky zo dňa 19.05.2008 zrušené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 126/2008-122 zo dňa 13.10.2011 (právoplatný dňa 22.12.2011).

26. Keby účinky právoplatného zrušenia rozhodnutia správcu dane o vyrubení dane (a to aj dodatočného) nastali pred hore uvedenou účinnosťou Daňového poriadku, potom Najvyšší súd nemá pochybnosti o tom, že nárok na sankčné úroky vznikol žalobcovi priamo za účinnosti zák. č. 511/1992 Zb., t. j. priamo zo zákona bez nutnosti, ako správne konštatoval krajský súd, začatia osobitného daňového konania.

Obdobná situácia by u žalobcu nastala, ak by účinky právoplatného zrušenia uvedeného rozhodnutia správcu dane nastali po hore uvedenej účinnosti Daňového poriadku, avšak s tou zmenou, že pre výpočet obdobia neoprávnene zadržovaných peňažných prostriedkov by posledným dňom bol dátum účinnosti Daňového poriadku. Avšak Najvyššiemu súdu sa javí z doposiaľ zisteného skutkového stavu, že tento v poradi druhý variant zatiaľ neprichádza do úvahy.

27. Na uvedenom základe sa preto Najvyšší súd stotožňuje so zrušovacími závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom.

V.

28. Vzhľadom na hore uvedené skutkové zistenia a právne závery Najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti jeho rozsudku. Bude preto úlohou správcu dane zistiť, kedy nastala právoplatnosť zrušujúceho rozsudku krajského súdu a z toho vyvodiť riadne právne závery.

29. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého úspešný žalobca má právo na úplnú náhradu trov tohto konania.

30. Výška priznaných náhrad trov konania sa skladá:

1. Z náhrady trov právneho zastúpenia, ktoré právny zástupca žalobcu listom z 23. januára 2015 (č. 1. 47) v zmysle vyhl. č. 655/2004 Z. z. vyčíslil a Najvyšší súd uznal:

1.1. Trovy právneho zastúpenia na odvolacom súde

1.1.1. vyjadrenie k odvolaniu 1 úkon práv. pomoci 139,83 €

1.1.1.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu 8,39 €

celkom: 148,22 €

2. z náhrady DPH (20%) 29,64 €

tzn. v celkovej sume 177,86 €

Nakoľko úspešný žalobca bol zastúpený advokátom, je nutné podľa § 149 ods. 1 O.s.p. zaplatiť mu

priznanú náhradu trov.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).